

[Gode.]

Der indoktrineres i Danmark, det er da klart; mennesker kan ikke være sammen uden at påvirke, altså at indoktrinere. Spørgsmålet er bare, hvem der indoktrinere, og først og fremmest, hvem der bestemmer indoktrineringens omfang og dens retning. Efter min mening er det ikke staten, og det er heller ikke selvbestaltede missionærer, det er heller ikke marxistiske eller buddhistiske eller muhamedanske lærergrupper eller bibliotekarer, der skal bestemme indoktrineringens retning og dens omfang. Tilbage er der kun én eneste gruppe, nemlig forældrene. Retten til at indoktrinere skal tilkomme forældrene, retten til at bestemme, i hvilken retning indoktrinering skal ske, og i hvilket omfang det skal ske, den skal være forældrenes og forældrenes alene. Hvis det er tilfældet, så sikrer man sig, at både arrieregarden og trosset kommer med, og man sikrer sig også, at forbindelseslinjerne bagud ikke bliver skåret over. Man sikrer sig endelig imod, at der sker en ensretning, og det er i hvert fald for mig noget meget, meget væsentligt.

Fremskridtspartiet har for nylig fremsat forslag til ny skolestyrelseslov, og det forslag hviler netop på denne anti-ensretningstankegang, idet lovforslaget giver al magt over folkeskolen til forældrene. Når dette lovforslag gennemføres, er faren for ensretning af børnene og de misbrug af indoktrineringensmuligheden i skolen, som hr. Erhard Jakobsen omtalte, fjernet.

Jeg kan måske tilføje, at nu, da hr. Poul Dam er blevet chef for radio og tv's børne- og ungdomsudsendelser, skulle der vel heller ikke være nogen fare for ensretningsforsøg fra den kant.

Til hr. K. Helveg Petersen vil jeg blot sige, at den væsentligste forudsætning for, at et menneske kan leve et lykkeligt og harmonisk liv, efter min mening er, at det pågældende menneske har sådanne kundskaber og sådanne færdigheder, at han er i stand til at klare sig selv og blive et selvstændigt og selvbevidst menneske. Dette indebærer i og for sig naturnødvendigt, at man bliver nødsaget til igen i højere grad at sætte viden og kundskab og færdighed i højsædet i skolen — i hvert fald i højere grad, end det har været tilfældet i nogen tid.

Hr. Erhard Jakobsen var bange for at give skolenævn for meget magt, fordi det var et mindretal af forældrene, der valgte skolenævn. Det er jo rigtigt, som det er i øjeblikket, men jeg kan trøste hr. Erhard Jakobsen med, at vort just nævnte skolenævnforslag totalt og sikkert vil løse det problem.

Til slut vil jeg blot til hr. Lysholt Hansen sige, at jeg tror oprigtig talt, at hans frygt for, at børnene uden hr. Lysholt Hansens og ihærdige bibliotekarers flittige indsats skulle undgå at opdage eksistensen af to køn, er noget overdrevet.

Robert Pedersen (S):

Da jeg hørte hr. Erhard Jakobsen og hr. Ib Nørlund for et øjeblik siden, kom jeg i tanker om en lille pædagogisk oplevelse, jeg havde for 6 år siden, som i lige høj grad har relevans til kommunister og til kommunistforskrækkede. Jeg har haft den store glæde at skulle indføre en polsk kulturminister i højskolens mysterium, og efter et langt og meget hyggeligt besøg siger han til sidst til mig: „Nu har De fortalt mig alt om folkehøjskolen, men der er altså kun én ting, jeg ikke tror på.“ Jeg spørger: „Hvad var det, hr. minister?“ Så siger han: „De har fortalt, De får statstilskud.“ „Ja men det er også rigtigt, det kan De se af bøgerne.“ „Og så har De samtidig fortalt, at De har lov til fra skolens talerstol at kritisere den siddende regering“ — det var dengang, hr. Hartling var udenrigsminister i Danmark. Jeg forsøgte at overbevise ham om det, men det troede han ikke på.

Det er det, der for mig at se er svagheden både hos kommunister og hos dem, der er kommunistforskrækkede, at de ikke forstår, at retten til at kritisere fra denne talerstol, i forsamlingshusene, i fagforeningerne, i radio, i fjernsyn, netop er beviset på, at vi lever i et demokrati. Selv om det kan være ubehageligt for os, at der står 10 eller 20 eller 30.000-40.000 herude og demonstrerer mod os, så er dette også i sig selv et kendetegn på, at vi lever i den form for folkestyre, vi kan lide, nemlig den, hvor demokratiet skal måles efter, hvor stor frihed man giver mindretallet til at arbejde på at blive et flertal.